

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 279/07-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť D. S., podnikajúcej pod obchodným menom D. S., D., N., zastúpenej advokátom JUDr. M. C., N., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Nitre a jeho uznesením zo 6. septembra 2006 sp. zn. 8 Co 210/2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. S. podnikajúcej pod obchodným menom D. S. D. N. **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. októbra 2007 doručená sťažnosť D. S., podnikajúcej pod obchodným menom D. S. D., N. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. M. C., N., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) a jeho uznesením zo 6. septembra 2006 sp. zn. 8 Co 210/2006.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že návrhom z 26. mája 2005 na Okresnom súde Nitra (ďalej len „okresný súd“) sa navrhovateľ domáhal proti sťažovateľke zaplataenia sumy 36 490 Sk aj s príslušenstvom, ako aj náhrady trov konania, a to z dôvodu nezaplataenia zostatku požičanej sumy podľa zmluvy o pôžičke uzatvorenej medzi účastníkmi konania. Okresný súd vydal 12. januára 2006 platobný rozkaz č. k. 7 RO/170/2005-16, ktorým návrhu navrhovateľa vyhovel v celom rozsahu. Proti tomuto platobnému rozkazu bol podaný odpor; súd prvého stupňa rozhodol rozsudkom č. k. 9 C 55/2006-38 z 20. apríla 2006 tak, že sťažovateľku zaviazal zaplatiť navrhovateľovi sumu 12 490 Sk s 9 %-ným úrokom z omeškania ročne od 27. novembra 2004 do zaplataenia a zmluvnú pokutu 0,2 % denne od 27. decembra 2003 do 28. januára 2004. Vo zvyšku súd návrh zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Sťažovateľka podala proti tomuto rozhodnutiu v zákonom ustanovenej lehote 3. júla 2006 odvolanie. Uznesením krajského súdu sp. zn. 8 Co 210/2006 z 23. augusta 2006 bola vyzvaná, aby do 10 dní od doručenia výzvy zaplatila súdny poplatok za podané odvolanie proti rozsudku okresného súdu z 20. apríla 2006 č. k. 9 C 55/2006-38 s tým, že ak nebude v určenej lehote zaplataené, súd konanie zastaví.

Sťažovateľka podala 22. septembra 2006 návrh na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov okresnému súdu aj krajskému súdu.

Uznesením krajského súdu zo 6. septembra 2006 č. k. 8 Co 210/2006-70 odvolací súd odvolacie konanie zastavil a žiadnemu účastníkovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Toto uznesenie bolo sťažovateľke doručené 7. novembra 2006.

Následne po tomto uznesení okresný súd sťažovateľke 4. decembra 2006 listom z 29. novembra 2006 oznámil, že rozhodovanie o žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov je vzhľadom na zastavenie odvolacieho konania bezpredmetné.

Uznesením okresného súdu č. k. 9 C 55/2006-72 z 22. decembra 2006 bolo o žiadosti sťažovateľky rozhodnuté tak, že sa jej priznáva oslobodenie od súdnych poplatkov.

Pretože sťažovateľka bola toho názoru, že uznesenie o zastavení odvolacieho konania obsahovalo nesprávne poučenie o tom, že proti uzneseniu nie je prípustné odvolanie, podala proti nemu 11. januára 2007 odvolanie; dôvodom boli práve tie skutočnosti, že sťažovateľka požiadala o oslobodenie od súdnych poplatkov z dôvodu svojich nepriaznivých pomerov a nakoniec jej bolo aj vyhovené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 1 Co 1/2007-78 z 20. júla 2007 konanie o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu č. k. 8 Co 210/2006-70 zo 6. septembra 2006 zastavil z dôvodu absencie funkčnej príslušnosti na prerokovanie veci, ktorá znamená neodstrániteľný nedostatok podmienky konania. Predmetné odvolanie nesmerovalo proti rozhodnutiu krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale ako súdu odvolacieho bez ohľadu na to, že rozhodnutiu krajského súdu nepredchádzalo žiadne rozhodnutie, ktoré by krajský súd preskúmaval.

Sťažovateľka je toho názoru, že *„porušenie práva sťažovateľa tým, že najskôr súd rozhodne o zastavení odvolacieho konania, pričom následne vyhovie i podanému návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov, je podľa nášho názoru dosť závažné na to, aby Ústavný súd Slovenskej republiky túto sťažnosť prijal a rozhodol o nej.“*. Myslí si, že využila všetky dostupné opravné prostriedky v systéme všeobecného súdnictva, ktoré jej zákon na ochranu práv poskytuje a že zachovala aj dvojmesačnú lehotu od právoplatnosti rozhodnutia, ktorú počíta od právoplatnosti uznesenia najvyššieho súdu č. k. 1 Co 1/2007-78 z 20. júla 2006, ktoré jej bolo doručené 1. októbra 2007.

Žiada o vydanie tohto nálezu:

„1. Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 06. 09. 2006, č. k. 8 Co 210/2006-70, porušil základné právo D. S., (...), na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 06. 06. 2006, č. k. 8 Co 210/2006-70, zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie.

3. D. S., (...), priznáva finančné zadostučinenie vo výške 60.000,- Sk (slovom šesťdesiatisíc slovenských korún), ktoré je Krajský súd v Nitre povinný jej zaplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. D. S., (...), priznáva trovy konania, ktoré je Krajský súd v Nitre povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu JUDr. M. C., advokáta, N., vedený v OTP Banka Slovensko,, do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Sťažovateľka žiada o nezverejnenie jej údajov a vydanie dočasného opatrenia, ktorým by ústavný súd odložil vykonateľnosť uznesenia krajského súdu č. k. 8 Co 210/2006-70 zo 6. septembra 2006.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Odmietnuť môže aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich práv uznesením krajského súdu sp. zn. 8 Co 210/2006 zo 6. septembra 2006, ktoré napadla odvolaním. Je toho názoru, že *„súd mal v prvom rade rozhodnúť o jej návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov. V uznesení cituje § 10 ods. 1, ale úplne opomenul § 10 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch. V danom prípade krajský súd o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku nerozhodoval ako odvolací súd, ale ako súd prvého stupňa. Preto jeho uznesenie obsahuje nesprávne poučenie, že proti nemu nie je prípustné odvolanie. Pokiaľ rozhodnutie neobsahuje poučenie o odvolaní alebo obsahuje nesprávne poučenie o tom, že odvolanie nie je prípustné, možno ho podať do 3 mesiacov od doručenia rozhodnutia. Navrhla uznesenie krajského súdu zrušiť, pretože týmto jej bola odňatá možnosť konať pred súdom.“*

Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia o zastavení konania o odvolaní sťažovateľky ďalej uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky skúmal existenciu procesných podmienok pre prejednanie podaného odvolania a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie - o zastavení odvolacieho konania z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku - nemožno vecne preskúmať.

I keď O. s. p. výslovne nevypočítava procesné podmienky konania, možno z neho vyvodiť, že procesné podmienky sú také vlastnosti súdu a účastníkov konania, ktoré musia byť splnené na to, aby sa dosiahol cieľ občianskeho súdneho konania vyplývajúci zo základných ustanovení O. s. p. (prvá hlava prvej časti). Na strane súdu k podmienkam konania patria také jeho vlastnosti, ktoré vymedzujú jeho práva a povinnosti ako orgánu štátu konať a vydať rozhodnutie. Takouto vlastnosťou je aj funkčná príslušnosť, z úpravy

ktorej vyplýva, ktorý súd je príslušný konať a rozhodovať o veci v inštančnom postupe. Chýbajúca funkčná príslušnosť na prejednanie určitej veci predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania. (...)

Rozhodnutie krajského súdu o zastavení odvolacieho konania z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné. Preto bolo správne poučenie v uznesení krajského súdu o neprípustnosti odvolania proti tomuto rozhodnutiu. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že rozhodnutiu krajského súdu nepredchádzalo žiadne rozhodnutie o súdnom poplatku, ktoré by krajský súd preskúmaval. (...)

Pretože na prejednanie odvolania podaného odporkyňou proti uzneseniu odvolacieho súdu nie je daná funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, bolo konanie o tomto opravnom prostriedku v súlade s citovaným § 104 O. s. p. zastavené bez toho, aby sa preskúmavala vecná správnosť napadnutého rozhodnutia“.

Z rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľka zakladá namietanie porušenia svojho základného práva na nesprávnom právnom názore o charaktere označeného uznesenia krajského súdu. Pretože najvyšší súd nemohol o odvolaní sťažovateľky konať z dôvodu absencie funkčnej príslušnosti na takéto rozhodovania, nemožno odvíjať počítanie lehoty od doručenia uznesenia najvyššieho súdu. Chybný (nesprávny) právny názor sťažovateľky na charakter rozhodnutia krajského súdu, na ktorom zakladá možnosť podať opravný prostriedok, je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť. Preto ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku rozhodnutia a o ďalších otázkach sťažovateľky vzhľadom na absenciu právneho významu už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2007